

§ 4. 1. Zajęcie obejmuje prawo wieczystego użytkowania terenu oraz znajdujący się na nim budynek stanowiący własność wieczystego użytkownika wraz z:

- 1) rzeczami ruchomymi, będącymi własnością wieczystego użytkownika, a niezbędnymi do korzystania z przedmiotu wieczystego użytkowania zgodnie z jego przeznaczeniem, jeżeli pozostają z tym przedmiotem w faktycznym związku, odpowiadającym temu celowi, oraz przynależnościami budynku stanowiącego własność wieczystego użytkownika,
- 2) prawami wynikającymi z umów ubezpieczenia przedmiotów podlegających zajęciu, tudzież należnościami z tych umów już przypadającymi.

2. Przepisy art. 670 § 2 kpc stosuje się odpowiednio.

§ 5. Ilekroć w przepisach wymienionych w § 1 jest mowa o przynależnościach nieruchomości, należy przez to rozumieć rzeczy określone w § 4 ust. 1 pkt 1.

§ 6. W protokole opisu i oszacowania oraz w obwieszczeniu o licytacji wymienia się datę końcową okresu wieczystego użytkowania oraz ujawniony w księdze wieczystej sposób korzystania z terenu przez wieczystego użytkownika. Przepisy art. 680 kpc nie mają zastosowania.

§ 7. Na wniosek organu, który zawarł umowę wieczystego użytkowania, komornik zawiesi egzekucję, jeżeli organ ten wystąpił do prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej o rozwiązanie umowy wieczystego użytkowania i odebranie terenu na podstawie art. 19 ustawy o gospodarce terenami w miastach i osiedlach. Egzekucja będzie podjęta na wniosek wierzyciela lub uczestnika, jeżeli decyzja o rozwiązaniu umowy i odebraniu terenu nie zostanie wydana w ciągu 6 miesięcy od zawieszenia egzekucji. Gdy decyzja stanie się ostateczna, postępowanie egzekucyjne z prawa wieczystego użytkowania będzie umorzone.

§ 8. Przy podziale sumy uzyskanej przez egzekucję za ległe opłaty za wieczyste użytkowanie terenu i budynków stanowiących własność Państwa będą zaspokojone wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi w kolejności przewidzianej dla podatków i innych należności, do których stosuje się przepisy o zobowiązaniach podatkowych.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

123

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 6 kwietnia 1962 r.

w sprawie zmiany obszaru Wydziału Zamiejscowego w Izby Sądu Powiatowego w Starachowicach.

Na podstawie art. 5 § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360 i z 1957 r. Nr 31, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 marca 1958 r. w sprawie ustalenia obszarów właściwości Wydziałów Zamiejscowych: w Izby Sądu Powiatowego w Starachowicach, w Olsztynku Sądu Powiatowego w Ostródzie i w Zgierzu Sądu Powiatowego w Łodzi (Dz. U.

Nr 13, poz. 58) skreśla się wyraz „Niedarczów” z wykazu gromad powiatu ilżeckiego, należących do obszaru właściwości Wydziału Zamiejscowego w Izby Sądu Powiatowego w Starachowicach.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

124

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 2 kwietnia 1962 r.

w sprawie zadrzewiania gruntów i wykonywania robót ziemnych w sąsiedztwie kolei oraz urządzania i utrzymywania zasłon odśnieżnych i pasów ochronnych przeciwpożarowych.

Na podstawie art. 33 ust. 2 i art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach (Dz. U. Nr 54, poz. 311) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia mają zastosowanie do kolei użytku publicznego i do kolei użytku niepublicznego.

§ 2. Grunty można zadrzewiać (zakrzewiać) w odległości nie mniejszej niż 15 m od osi skrajnego toru kolejowego.

§ 3. Zadrzewianie (zakrzewianie) gruntów położonych w sąsiedztwie przejazdów kolejowych normują przepisy o skrzyżowaniu linii kolejowych z drogami publicznymi.

§ 4. Zarząd kolei może zezwalać na zadrzewianie (zakrzewianie) gruntów oraz na pozostawienie zadrzewienia (zakrzewienia) w odległości mniejszej od wymaganej w § 2, jeżeli to nie będzie zagrażało bezpieczeństwu ruchu.

§ 5. 1. W odległości mniejszej niż 4 m od granicy obszaru kolejowego nie wolno wykonywać wszelkiego rodzaju robót ziemnych.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do robót ziemnych, wykonywanych przy budowie obiektów inżynierskich, jednak sposób i warunki wykonywania tych robót ze względu na zapewnienie bezpieczeństwa obiektom budowlanym zaliczonym do budownictwa specjalnego w zakresie komu-

nikacji kolejowej powinny być w każdym przypadku uzgodnione z właściwym zarządem kolei.

3. Zarządowi kolei służy prawo zwiększenia lub zmniejszenia odległości, o której mowa w ust. 1, w przypadkach uzasadnionych właściwościami geologicznymi gruntu.

4. Jeżeli na roboty ziemne, określone w ust. 1, wykonywane w odległości od 4 do 20 m od granicy obszaru kolejowego wymagane jest zezwolenie organu administracji państwowej, organ ten przed wydaniem zezwolenia powinien zasięgnąć opinii zarządu kolei.

§ 6. Dla zabezpieczenia toru przed zawianiem i od zasp śnieżnych powinny być urządzone zasłony odśnieżne stałe, przenośne lub prowizoryczne w takiej odległości od osi toru, aby tworzący się przy nich odkład śnieżny nie osiągał toru.

§ 7. Stałe zasłony odśnieżne należy urządzać w postaci żywopłotów i parkanów. Zasadniczo — jako zasłony odśnieżne — należy zakładać żywopłoty; parkany mogą być ustawiane jedynie tam, gdzie warunki miejscowe nie zezwalają na założenie żywopłotów.

§ 8. Żywopłoty należy zakładać w dwóch rzędach, w odległości od 50 cm do 1 m jeden od drugiego. Pas gruntu pod żywopłotem wraz z pasami gruntu po obu stronach żywopłotu, niezbędnymi dla prac związanych z jego pielęgnowaniem, powinien mieć szerokość od 2 do 3 m, w zależności od rodzaju roślin w żywopłocie. Żywopłoty powinny być możliwie gęste, aby mogły skutecznie osłabiać siłę wiatru i przeciwdziałać tworzeniu się zasp śnieżnych. Należy dążyć, aby wysokość żywopłotu wynosiła 2 m, nie powinna jednak przekraczać 1/10 odległości między torem i żywopłotem. Zasadniczo należy zakładać żywopłoty iglaste; żywopłoty liściaste należy stosować tylko tam, gdzie żywopłoty iglaste ze względu na rodzaj gleby nie mogłyby się dobrze rozrastać. Na terenach, na których obszar kolejowy specjalnie jest narażony na zamiecie śnieżne, należy zakładać podwójne dwurzędowe żywopłoty w odległości od 6 m do 10 m, licząc od zewnętrznej krawędzi pasa przeznaczonego do pielęgnowania żywopłotu. Skuteczność ochrony torów kolejowych za pomocą żywopłotów liściastych można w koniecznych przypadkach powiększyć również przez zasadzenie obok siebie trzech żywopłotów dwurzędowych w odległości od 2 do 2,5 m jeden od drugiego, licząc od zewnętrznej krawędzi pasa przeznaczonego do pielęgnowania żywopłotu.

§ 9. Żywopłoty powinny być utrzymywane zgodnie z zasadami racjonalnej pielęgnacji tego rodzaju roślin.

§ 10. Parkany — jako stałe zasłony odśnieżne — należy wykonywać ze słupów żelbetowych i tarcz żelbetowych lub wyjątkowo drewnianych.

§ 11. W miejscach, na których nie mogły być urządzone stałe zasłony odśnieżne, należy ustawiać przenośne zasłony odśnieżne w postaci drewnianych tarcz mających kształt przeseł parkanu sztachetowego, przede wszystkim z wikliny, chrustu liściastego, okorków (odpadów drzewnych) i cienkich żerdzi.

§ 12. 1. Po okresie zimowym przenośne zasłony odśnieżne należy składować w sposób zabezpieczający je przed pożarem.

2. Przenośnych zasłon odśnieżnych nie wolno ustawiać lub składować pod przewodami sieci napowietrznej oraz w obrębie trójkątów widzialności przejazdów określonych w przepisach o skrzyżowaniu linii kolejowych z drogami publicznymi.

§ 13. Prowizoryczne zasłony odśnieżne należy urządzać z gałęzi, z mat słomianych, ze starych podkładów lub ze

zwałów śnieżnych; zasłony te można stosować wyjątkowo w razie braku stałych lub przenośnych zasłon odśnieżnych.

§ 14. 1. W obrębie lasów powinny być urządzone z obu stron linii kolejowych, z wyjątkiem przewidzianym w ust. 2 oraz w § 15, pasy ochronne przeciwpożarowe, w celu zabezpieczenia lasów od pożarów, które mogłyby powstać od iskier parowozów.

2. Nie należy zakładać pasów ochronnych przeciwpożarowych przy liniach kolejowych:

- 1) na których przewóz odbywa się całkowicie trakcją elektryczną lub motorową,
- 2) biegnących przez tereny leśne bagniste.

§ 15. Potrzebę zakładania pasów ochronnych przeciwpożarowych na gruntach leśnych nie stanowiących własności Państwa ustala komisja złożona z przedstawicieli zarządu kolei, administracji lasów państwowych, właściwego do spraw leśnictwa organu prezydium powiatowej (miejskiej miasta stanowiącego powiat miejski, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej i komendy wojewódzkiej straży pożarnych; komisję tę powołuje zarząd kolei.

§ 16. Pasy ochronne przeciwpożarowe, o których mowa w § 14, powinny składać się z dwóch drózek o szerokości od 1,0 do 1,5 m każda, przeprowadzonych równoległe do linii kolejowej w odległości od 10 do 15 m jedna od drugiej i łączonych ze sobą co 25—50 m drózkami poprzecznymi tej samej szerokości, co i podłużne; pierwsza drózka, równoległa do linii kolejowej, powinna być założona w odległości od 2 do 5 m od dolnej krawędzi nasypu lub górnej krawędzi przekopu; drózki powinny być całkowicie oczyszczone do gleby mineralnej od wszelkiej roślinności, na gruntach zaś torfiastych posypane warstwą piasku o grubości 1—2 cm; prostokąty między drózkami powinny być trwale utrzymywane w uprawie leśnej; odnowienie tych prostokątów powinno być wykonywane przez fachowy personel administracji lasów państwowych; wybór gatunku drzew, tj. liściastych czy iglastych, zależy od rodzaju gleby. Gałęzie drzew powinny być obcinane w ten sposób, aby zwisające końce gałęzi nie znajdowały się niżej niż 1,5 m nad ziemią, w młodych zaś drzewach należy obcinać tylko suche gałęzie; poza tym prostokąty należy oczyszczać z krzewów, suchej ściółki, gałęzi itp. materiału łatwopalnego; podcinanie gałęzi drzew wykonuje personel fachowy administracji lasów państwowych na koszt zarządu kolei.

§ 17. 1. W drzewostanach o dużym zagrożeniu pożarowym oraz w miejscowościach, w których występują silne wiatry lub tor kolejowy biegnie nasypem, należy założyć dodatkowy pas ochronny przeciwpożarowy w oparciu o drugą podłużną drózkę.

2. Potrzebę założenia dodatkowego pasa ustala, na wniosek właściwego okręgowego zarządu lasów państwowych, komisja wymieniona w § 15.

§ 18. Prace przy oczyszczaniu pasów ochronnych przeciwpożarowych powinny być zakończone do dnia 31 marca każdego roku; ze względu na lokalne warunki klimatyczne i terenowe okres ten może być o 21 dni przedłużony.

§ 19. 1. O zakończeniu prac związanych z urządzeniem oraz oczyszczeniem pasów ochronnych przeciwpożarowych zarząd kolei zawiadamia w terminie 7 dni właściwe nadleśnictwo lasów państwowych, które protokolarnie stwierdza wykonanie tych prac.

2. Jeżeli zadrzewienie (zakrzewienie) powodujące potrzebę urządzenia pasów ochronnych przeciwpożarowych nastąpiło po wybudowaniu kolei, zobowiązany do zawiado-

mienia administracji lasów państwowych o zakończeniu prac, o których mowa w ust. 1, jest właściciel zadrzewionych (zakrzewionych) gruntów.

§ 20. W razie suszy odcinki najbardziej zagrożone powinny być kontrolowane przez leśne patrole przeciwpożarowe powoływane przez zarząd kolei. Przy ustalaniu terenu działania leśnych patroli przeciwpożarowych powinien być nawiązany i utrzymany kontakt z administracją lasów państwowych co do współpracy przy wystawianiu patroli.

§ 21. W odległości mniejszej niż 50 m od osi skrajnego toru kolejowego nie wolno pozostawiać ściętych drzew, stosów drewna opałowego, gałęzi, chrustu itp.

§ 22. Znaki ostrzegawcze na słupach teletechnicznych, wskazujące maszynistom odcinki niebezpieczne pod wzglę-

dem zagrożenia pożarowego, powinny być odnawiane do dnia 31 marca każdego roku. Do malowania tych słupów należy używać farby niezmywalnej przez opady atmosferyczne.

§ 23. Przepisy § 2 i § 5 nie dotyczą zadrzewienia (zakrzewienia) i robót ziemnych, wykonywanych przez zarząd kolei na obszarze kolejowym.

§ 24. Traci moc rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 września 1934 r. o urządzaniu i utrzymywaniu pasów ochronnych przeciwpożarowych i zasłon odsnieżnych (Dz. U. Nr 84, poz. 759).

§ 25. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: w z. *D. Tarantowicz*

125

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 marca 1962 r.

w sprawie badania kierujących pojazdami, podejrzanych o znajdowanie się w czasie prowadzenia pojazdu w stanie wskazującym na użycie alkoholu lub innego podobnie działającego środka.

Na podstawie art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kierujący pojazdem, podejrzany o znajdowanie się w czasie prowadzenia pojazdu w stanie wskazującym na użycie alkoholu lub innego podobnie działającego środka, jest obowiązany, na żądanie organu Milicji Obywatelskiej lub innego organu kontroli ruchu drogowego, poddać się badaniu wydychanego powietrza.

§ 2. Jeżeli badanie wydychanego powietrza dało wynik dodatni, kierujący pojazdem jest obowiązany, na żądanie organu określonego w § 1, poddać się badaniu krwi lub badaniu krwi i moczu.

§ 3. Jeżeli badanie wydychanego powietrza dało wynik ujemny, a kierujący pojazdem wykazuje:

- 1) zaburzenia równowagi, jak chwiejny chód, zataczanie się,
- 2) zaburzenia orientacji co do czasu, miejsca lub sytuacji albo
- 3) inne objawy mogące wskazywać na użycie środka o działaniu podobnym do działania alkoholu przy czym na podstawie okoliczności towarzyszących przypadkowi zachodzi uzasadnione podejrzenie, że kierujący pojazdem środka takiego rzeczywiście użył

— kierujący pojazdem jest obowiązany, na żądanie organu określonego w § 1, poddać się ogólnemu badaniu stanu zdrowia, a jeżeli lekarz uzna to za konieczne — również badaniu krwi, moczu lub treści żołądka,

§ 4. 1. Ogólne badanie stanu zdrowia przeprowadza lekarz wskazany przez organ określony w § 1.

2. Ogólne badanie stanu zdrowia jest obowiązany przeprowadzić lekarz stacji pogotowia ratunkowego lub innego zakładu społecznego służby zdrowia w godzinach pracy tego zakładu, jeżeli kierujący pojazdem został tam w tym celu doprowadzony.

3. W przypadku gdy kierujący pojazdem jest żołnierzem w czynnej służbie wojskowej lub osobą cywilną zatrudnioną w wojskowej jednostce organizacyjnej, do przeprowadzenia badania (ust. 1) jest obowiązany również lekarz wojskowej służby zdrowia.

§ 5. 1. Badanie krwi, moczu lub treści żołądka w przypadkach określonych w § 3 może być dokonane jedynie wówczas, gdy lekarz po przeprowadzeniu ogólnego badania stanu zdrowia stwierdzi, iż wyniki tego badania są niewystarczające do wydania orzeczenia co do użycia przez kierującego pojazdem środka o działaniu podobnym do działania alkoholu, a zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż środek taki został przez niego użyty.

2. Pobrania materiału do badań określonych w ust. 1 dokonuje lekarz, który przeprowadził ogólne badanie stanu zdrowia, lub na jego zlecenie — fachowy pracownik zakładu społecznego służby zdrowia bądź wojskowej służby zdrowia.

3. Lekarz, który przeprowadził ogólne badanie stanu zdrowia, określa, w zależności od wyniku tego badania, sposób pobrania materiału do badań określonych w ust. 1 oraz zakres tych badań.

§ 6. W razie odmowy kierującego pojazdem poddania się ogólnemu badaniu stanu zdrowia lub pobraniu materiału do badania krwi, moczu lub treści żołądka należy przystąpić do wykonania tych czynności mimo braku zgody tej osoby, o czym należy ją uprzedzić.

§ 7. 1. Lekarz, na podstawie wyników ogólnego badania stanu zdrowia lub wyników badania krwi, moczu lub treści żołądka, wydaje na piśmie orzeczenie co do użycia przez kierującego pojazdem środka o działaniu podobnym do działania alkoholu oraz w miarę możliwości co do rodzaju tego środka.

2. Bezpośrednio po przeprowadzeniu ogólnego badania stanu zdrowia lekarz wydaje opinię w przedmiocie zdolności osoby badanej do podjęcia dalszego prowadzenia pojazdu.